

Dr hab. Magdalena Thien, prof. UwB

Ocena

osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej dr Joanny Targońskiej,
ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego,

sporządzona zgodnie z art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dn. 20 lipca 2018 r. (Dz. U. 2018, poz. 1668).

I. Informacje wstępne

Na mocy uchwały nr 2/2022 Rady Naukowej Dyscypliny Językoznawstwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dn. 4 marca 2022 r., zgodnie z którą zostałam powołana na recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym pani dr Joanny Targońskiej, została przekazana mi dokumentacja Habilitantki. Przedłożone do oceny materiały obejmują następujące dokumenty:

- wniosek o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo,
- kopię dyplomu uzyskania stopnia doktora nauk humanistycznych z zakresie językoznawstwa,
- autoreferat,
- wykaz osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny,
- kopie zaproszeń, zaświadczeń stypendialnych oraz innych działań o charakterze naukowym i dydaktycznym,
- kopie 40 wybranych artykułów (11 w języku polskim oraz 29 w języku niemieckim).

W przedstawionej poniżej ocenie dorobku naukowego dr Joanny Targońskiej będę odnosić się do wskazanych powyżej dokumentów źródłowych.

II. Ogólna ocena rozwoju naukowego Habilitantki

Pani dr Joanna Targońska ukończyła w 1995 r. studia filologiczne na kierunku Filologia germańska na UMCS w Lublinie po obronie pracy magisterskiej napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Barbary Sadownik. Zajmując się we wspomnianej pracy problematyką przyswajania niemieckich czasów przeszłych na lekcji języka obcego, Habilitantka wskazała zasadniczy kierunek swoich badań, to znaczy problematykę glottodydaktyczną ze szczególnym uwzględnieniem nauczania języka niemieckiego jako obcego. W roku 2003 uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na Wydziale

Humanistycznym Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie na postawie rozprawy *Zum Erwerb des deutschen Perfekts im Tertiärsprachenunterricht bei polnischen Schülern (Deutsch als L3 nach Englisch als L2). Zur Nutzung der Englischkenntnisse bei der schriftlichen Produktion im Deutschen* (promotor: dr hab. Halina Stasiak, prof. UG, recenzenci: prof. dr hab. Izabela Prokop, prof. dr hab. Eugeniusz Roman Lewicki). Zawodową karierę akademicką dr Targońska rozpoczęła krótko po ukończeniu studiów tj. w roku 1996 jako asystentka w Katedrze Filologii Germańskiej w ówczesnej Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie. Od roku 2003 do dziś pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Języka Niemieckiego na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie.

We wskazanym powyżej okresie zatrudnienia jako pracownik naukowo-dydaktyczny Habilitantka wykazywała się dużą aktywnością naukową i akademicką. Jej dorobek naukowy jest obszerny – obejmuje 1 monografię autorską (rozprawę habilitacyjną), 12 artykułów w tomach zbiorowych (w tym 5 wydanych za granicą) i 35 artykułów w czasopiśmie naukowych (w tym 10 wydanych za granicą). Sumarycznie jest to zatem 47 artykułów naukowych, z czego wszystkie zostały opublikowane po doktoracie (tylko 1 z nich odnosi się do wyników badań nieopublikowanej pracy doktorskiej). Wspomnieć należy również o 12 tekstach recenzyjnych, które ukazały się w czasopiśmie zagranicznym *Informationen Deutsch als Fremdsprache*. Dr Targońska nie redagowała do tej pory monografii zbiorowych, ale współredagowała 1 numer czasopisma *Neofilolog*. Liczba punktów MNiSW, jak sama wskazuje w dokumentacji, wynosi aż 575 pkt, zaś Indeks Hirscha – w Google Scholar 6 a w bazie Scopus 1.

Habilitantka wykazała się również dużą aktywnością i mobilnością w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych (uczestniczyła aktywnie aż w 44 konferencjach naukowych, w tym 15 zagranicznych) oraz kilku stażach naukowych (3 stypendia DAAD i 1 Fundacji M. Döhnhoff) i dydaktycznych (program Erasmus) w Niemczech. Wspomnieć należy również o kierowaniu międzynarodowym projektem badawczym (*Interphraseologie als Element der Wissenschaftssprache*), który został pomyślnie ukończony.

Dr Joanna Targońska jest ponadto aktywnym członkiem kilku stowarzyszeń naukowych (*Stowarzyszenie Germanistów Polskich*, *Polskie Towarzystwo Neofilologiczne* oraz *Polskie Towarzystwo Lingwistyki Stosowanej*) oraz czynnym współorganizatorem wydarzeń naukowych i popularyzatorskich w rodzimej jednostce.

Podsumowując stwierdzam, iż dotychczasowy dorobek publikacyjny i curriculum naukowe dr Joanny Targońskiej wskazują jednoznacznie na jej wysokie zaangażowanie zarówno naukowe, jak i akademickie i tym samym spełniają w mojej opinii wymogi stawiane w przewodzie habilitacyjnym.

III. Ocena dorobku publikacyjnego (w części artykułowej)

Z listy publikacji zadeklarowanych do zrecenzowania (oprócz monografii habilitacyjnej) zostało 40 wybranych artykułów naukowych opublikowanych w naukowych czasopiśmie i tomach przeważnie o profilu glottodydaktycznym. Wybrane teksty, pozwalają zaobserwować obszary zainteresowań naukowych Habilitantki. Jest to dorobek w znacznej mierze określony przez profil glottodydaktyczny, jednak w ramach tego szerokiego, głównego wątku dają się zaobserwować pewne zakresy tematyczne w szczególności obecne w przedłożonych do oceny tekstach. Spośród przedstawionych mi tekstów artykułów naukowych o dominującym

charakterze analitycznym można wyłonić kilka bardziej wyraźnych grup tematycznych, przy czym znaczące są trzy główne wątki:

- problematyka leksyki obcojęzycznej w kształceniu językowym, a w szczególności rozwoju kompetencji leksykalnej i kolokacyjnej (najobszerniejszy wątek),
- wybrane zagadnienia z zakresu metodologii badań glottodydaktycznych (3 publikacje),
- styl pisemnej komunikacji naukowej (3 publikacje związane z uczestnictwem w międzynarodowym projekcie *D/P-IPHRAS: Interfrazologia jako element języka naukowego*).

Komentując powyższy podział należy wspomnieć, że między wspomnianymi grupami tematycznymi istnieją wyraźne powiązania, nie są to grupy do końca suwerenne, choć niewątpliwie widoczne jest zróżnicowanie głównych wątków. Pierwsza grupa to rozważania teoretyczne i opisy badań empirycznych w głównym obszarze zainteresowań Habilitantki, który ukoronowany został monografią habilitacyjną. Wiele treści (a nawet całe artykuły jak np. artykuł 2015e) odnajdujemy w mniej czy bardziej zmodyfikowanej formie w książce. Nie jest to szczęśliwa okoliczność. Wynika ona zapewne z faktu, iż Habilitantka pracowała nad zagadnieniem wiele lat (wnioskując z listy publikacji od ok. 2011 r.). Szczególnie interesująca wydaje się moim zdaniem trzecia z wymienionych grup, w której Autorka referuje własne badania nad stylem naukowym w języku niemieckim. Trzeba podkreślić, iż artykuły dr Joanny Targońskiej ukazały się w punktowanych czasopismach (11 w czasopismach z listy ERIH) i tomach zbiorowych zagranicznych i polskich, co potwierdza ich odpowiedni poziom naukowy.

IV. Ocena rozprawy habilitacyjnej

Habilitantka jest autorką monografii: *Die Entwicklung der Kollokationskompetenzy im DaF-Unterricht am Beispiel des Erwerbs von Substantiv-Verb-Kollokationen*, Frankfurt/M.: Peter Lang 2021. Recenzję wydawniczą tego tomu sporządziła pani prof. dr hab. Joanna Szczęk. Publikacja ukazała się w ramach serii wydawniczej (tom nr 13) „Posener Beiträge zur Angewandten Linguistik”, redagowanej przez C. Badstübner-Kizik i M. Karpińskiego.

Całość składa się z sześciu rozdziałów głównych i licznych podrozdziałów oraz pięciu części nienumerowanych: *Einleitung* (s. 15-19) oraz *Anhang* (s. 465-372), *Abbildungsverzeichnis* (s. 473), *Diagrammverzeichnis* (s. 469), *Tabellenverzeichnis* (s. 475-480), zawierających m.in. tabele i wykresy odnoszące się do badania empirycznego, które przeprowadzone zostało wśród studentów Filologii germańskiej UWM w Olsztynie. Monografię zamyka *Literaturverzeichnis* (s. 481-509), zawierający ilościowo i jakościowo właściwie skonstruowany wybór literatury naukowej z zakresów, w obrębie których toczy się wywód w omawianym tomie. W monografii nie przewidziano indeksu rzeczowego.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż publikacja jest bardzo obszerna. Liczy 509 stron, ale biorąc pod uwagę, iż czcionka jest bardzo mała, a marginesy wąskie, należy przyjąć, iż faktyczna objętość tekstu jest znacznie większa. Pierwsze wizualne zetknięcie z monografią, jak i jej wstępna lektura nasuwają więc z jednej strony wrażenie ogromnej pracowitości Autorki i jej przeświadczenia o konieczności uwzględnienia każdego istotnego stwierdzenia w badanym zakresie, jednocześnie jednakże budzą wątpliwość odnośnie do prawidłowego uchwycenia i

zarysowania przedmiotu badań, które wyrażają się w logicznej, spójnej, przekonywującej i zwykle jednak zwartej narracji.

Monografię otwiera *Wprowadzenie*, w którym zawarte jest uzasadnienie wyboru tematu z krótkim opisem przedmiotu badań, celem badawczym oraz strukturą rozprawy. Naszkicowano podstawową problematykę, a jest nią obszar kompetencji i metod pracy w zakresie przyswajania słownictwa obcojęzycznego na przykładzie analitycznych struktur kolokacyjnych. Autorka wskazuje na potrzebę prowadzenia badań nad przyswajaniem kolokacji na lekcji języka obcego, jak również wypracowaniem odnośnej metodyki pracy z tymi związkami wyrazowymi w instytucjonalizowanym kształceniu obcojęzycznym. Kolokacje traktuje przy tym jako wielowymiarowy przedmiot poznania, którym interesuje się wiele dyscyplin naukowych. Wskazuje, iż wprawdzie pytanie o naturę i właściwości kolokacji kierujemy zasadniczo do językoznawstwa i jego poddyscyplin, niemniej również dla glottodydaktyki, a w szczególności jej zastosowań praktycznych na lekcji języka obcego, kolokacje są ważnym i interesującym przedmiotem badań. Tym samym można stwierdzić, iż rozprawa sytuuje się w obszarze poddyscypliny glottodydaktyki jaką jest *lingwistyka w glottodydaktyce*, która wprawdzie podziela przedmiot badań, pytania i metody badawcze z językoznawstwem szczegółowym (w tym przypadku germanistycznym), postrzega ona jednak, bada i opisuje język z perspektywy uczących się, dla których jest on drugim bądź kolejnym językiem nabywanym przez pryzmat języka ojczystego i ewentualnie innych języków obcych, nabytych bądź równolegle nabywanych. Powiązanie tych obszarów (językoznawstwa i glottodydaktyki) determinuje, a w każdym razie powinno determinować kierunek poszukiwań i rozstrzygnięć interpretacyjno-metodologicznych.

Rozdział pierwszy, zatytułowany *Zum Begriff Kollokation* (s. 21-117) jest prezentacją bardzo szeroko prowadzonych rozważań na temat pojęcia kolokacji, jego rozlicznych interpretacji, w szczególności dotyczących zakresu znaczeniowego, statusu i właściwości tych związków wyrazowych, jak i w odniesieniu do licznych pokrewnych zjawisk językowych i terminów spotykanych w literaturze. Habilitantka słusznie zauważa, iż kolokacje sprawiają językoznawcom ze względu na swoje specyficzne właściwości i usytuowanie na pograniczu między leksyką, frazeologią i składnią poważne trudności interpretacyjne. Zaznaczyć przy tym należy, że konstrukcje analityczne od dawna (od lat pięćdziesiątych XX wieku) stanowią przedmiot intensywnych badań językoznawstwa i jego licznych poddyscyplin, co skutkuje m.in. panującym w tym zakresie pluralizmem terminologicznym i definicyjnym. W obliczu złożoności zagadnienia i licznych nierozstrzygniętych problemów dotyczących m.in. kryteriów wyróżniania i typologii analityzmów oraz ich statusu w systemie leksykalno-gramatycznym Habilitantka konstruuje swój wywód na poziomie bardzo daleko idącej szczegółowości przedstawiając i drobiazgowo dyskutując dorobki wybranych badaczy w omawianym zakresie. Z tego względu wrażenie, które się pojawia po lekturze tego rozdziału, to dezorientacja, wynikająca z poruszania się również po peryferiach, przytaczania informacji, które nie otwierają nowych perspektyw i nie dotyczą bezpośrednio wąsko zdefiniowanego obiektu badań. Wymienić i omówić perspektyw wszystkich badaczy w tym zakresie i tak się nie da, dobór jest zawsze nacechowany subiektywnie i zawsze narażamy się na zarzut nieuwzględnienia ważnych badań (Tu można by wymienić m.in. dorobek poznańskich badaczy: L. Zabrockiego, C. Schatte, J. Taborca, K. Kucharskiej, E. Dziurewicz, czy też ze względu na istotny aspekt lapsologiczny zaprojektowanego badania empirycznego przebogaty dorobek językoznawców polonistycznych: J. Anusiewicza, P. Żmigrodzkiego, A.

Bogusławskiego, M. Kaczor i in.). Z tego względu właściwsze byłoby, moim zdaniem, skonstruowanie wywodu wokół statusu, natury i właściwości kolokacji, diskutowanych w kontekście starszych i aktualnych osiągnięć poznawczych odnośnych dyscyplin językoznawczych oraz glottodydaktyki, mających znaczenie dla obranego przez Habilitantkę przedmiotu badań, a nie w odniesieniu do rozległych dorobków badaczy, których wybór można zakwestionować. Sedno tego rozdziału stanowią z pewnością dwa stosunkowo krótkie podrozdziały 1.4 i 1.5 (s. 103-114), w których Habilitantka dyskutuje i zarysowuje własną definicję kolokacji z wyszczególnieniem kolokacji werbo-nominalnych, leżącą u podstaw badań empirycznych rozprawy. Jej zakres jest szeroki, obejmuje m.in. analityczne orzeczenia peryfrastyczne (niem. *Funktionsverbgefüge*), co znajduje wg Autorki uzasadnienie w kontekście kognitywnych aspektów przyswajania języka obcego. W tym miejscu pojawia się wątpliwość, czy takie zarysowanie glottodydaktycznej koncepcji kolokacji (Habilitantka posługuje się wielokrotnie terminem *fremdsprachendidaktische Auffassung von Kollokationen*) nie jest efektem pewnego uproszczenia czy uogólnienia. Z pewnością kolokacje są wielowymiarowym przedmiotem poznania, interesującym wiele dyscyplin językoznawczych jak i dyscyplin pokrewnych językoznawstwu (w tym glottodydaktykę, translatorykę) które naświetlają je ze swojej własnej perspektywy, wynikającej ze specyficznych dla nich pojęć, odniesień i orientacji teoretycznych. W mojej ocenie jednak glottodydaktyczny opis języka (w tym także kolokacji) powinien korespondować z dyskursem dyscyplinarnym językoznawstwa, mówimy bowiem o lingwistyce w glottodydaktyce. Z tego względu uważam, iż punktem wyjścia tak zarysowanego zainteresowania badawczego powinno być przede wszystkim uchwycenie genezy i opis tego zjawiska z punktu widzenia dyscyplin językoznawczych. Tu wyróżnić należy przede wszystkim podejście entolingwistyczne (antropologiczne/antropocentryczne), leksykograficzne, leksykalne/frazeologiczne oraz korpusowe w badaniach nad kolokacjami. Podejście glottodydaktyczne należałoby przedstawić równolegle lub po naświetleniu perspektyw językoznawczych.

W kolejnym, drugim rozdziale zatytułowanym *Schwerpunkte der Kollokationsforschung und ihre Ergebnisse – Forschungsstand* (s. 119-203) Habilitantka przedstawia stan badań poświęconych kolokacjom w kontekście uczenia się i nauczania języków obcych. Mamy tu znowu do czynienia z bardzo obszernym wywodem, obejmującym szczegółowy opis badań przeprowadzonych wśród grup uczących się z różnymi językami wyjściowymi, różnymi językami docelowymi, jak też badań o różnych celach i profilach (są to m.in. kolokacje w materiałach dydaktycznych, badania nad kompetencją kolokacyjną, kolokacje a praca z tekstem itd.). Zestawienie i opis tych badań daje z pewnością ogólny zarys zjawiska jakim są kolokacje jako przedmiot zainteresowania glottodydaktyki i rozeznanie w tym, co przyciąga uwagę glottodydaktyków w tym zakresie badawczym. Niemniej pojawiają się tu wątpliwości tej samej natury co zastrzeżenia w rozdziale poprzedzającym. Nie wiemy, jaki zakres znaczeniowy pojęcia *kolokacje* leży u podstaw omawianych badań. Kilkakrotnie Habilitantka wskazuje na węższą czy szerszą koncepcję tego pojęcia, przy innych miejscach nie ma odnośnej informacji. Nie do przecoczenia jest, iż autorzy tych badań nie zawsze interpretują kolokacje, tak jak to czyni Autorka rozprawy, co kładzie cień na wnioski wyprowadzone z tych badań przez Habilitantkę. Trudności i niejasności dotyczą m.in. faktu, iż w badaniach glottodydaktycznych czasami zbyt swobodnie operuje się terminami lingwistycznymi, ich rozumienie nie zawsze pokrywa się z dyskursem prowadzonym w danym zakresie w językoznawstwie, ma więc często charakter potoczny, bądź ogólnikowy.

W rozdziale trzecim, *Kollokationskompetenz und ihre Stellung innerhalb der Wortschatzkompetenz* (s. 171-280) Autorka podejmuje się zadania zdefiniowania kompetencji leksykalnej i jej subkompetencji – kompetencji kolokacyjnej. Prezentuje przy tym również tutaj bardzo szeroko poprowadzone rozważania na temat pojęcia kompetencji i jego przeobrażeń na przestrzeni lat w lingwistyce i dydaktyce języków obcych. Trudno się nie zgodzić z tymi rozważaniami, niemniej wydaje się, że nie stanowią one dużego przyczynku do wyводу głównego pracy. Habilitantka podkreśla, iż w literaturze przedmiotu nie znajdujemy definicji konstruktu „kompetencja kolokacyjna”, mimo, że wielu badaczy posługuje się tym terminem. Wg mojej oceny wynika to z faktu, iż trudno tu skonstruować definicję, która nie trąciłaby trywialnością. Zaproponowana przez Habilitantkę definicja kompetencji kolokacyjnej jako konstrukt trzyczęściowy (wyróżniono trzy podkompetencje składowe: receptywna, produktywna i podkompetencja dot. świadomości kolokacyjnej) jest logiczna, ale nie odkrywcza. Każde zagadnienie z zakresu dydaktyki języka rozpatrujemy od lat w zakresach recepcji, produkcji i świadomości językowej (refleksji nad językiem).

Kolejny rozdział, czwarty zatytułowany *Mentale Prozesse vs. Förderung und Erwerb der Kollokationskompetenz im Fremdsprachenunterricht* (s. 205-245) jest poniekąd kontynuacją rozdziału poprzedniego. Habilitantka pogłębia rozważania na temat trzeciego elementu kompetencji kolokacyjnej – zakresu świadomości, uważności i refleksji nad językiem. W rozdziale tym również trudno uciec od wrażenia, iż przytaczając i szczegółowo opisując różne parametry istotne z punktu widzenia zakresu badawczego Autorka gubi myśl przewodnią, tudzież bardzo się od niej oddala. Bardzo długa dyskusja prowadzona nad konstruktami świadomości językowej, uważności, refleksji, wiedzy proceduralnej i deklaratywnej, wiedzy eksplicytnej i implicytnej jest od dawna znana (osadzona w dużej mierze na literaturze sprzed 20-30 lat: Knapp-Potthoff, Gnutzmann, Wolff, Ossner, Wolff, Bußmann i.in.) i nie wnosi w mojej ocenie nowego światła w zagadnienie związku procesów mentalnych i procesu rozwijania kompetencji kolokacyjnej.

W rozdziale piątym, *Zum Erwerb der Kollokationskompetenz im FU – empirische Studie* (s. 247-455) szczegółowo opisano metodologię pracy zastosowaną w latach .... (?)¹ w podłużnym badaniu rozwoju kompetencji kolokacyjnej w ramach zajęć z Praktycznej nauki języka niemieckiego na studiach germanistycznych na UWM w Olsztynie. Przeprowadzone wieloetapowe i wieloskładnikowe badanie jest obszerną dokumentacją przemyślanego, metodycznie ugruntowanego kursu językowego, podczas którego Prowadząca zbierała dane empiryczne. Należy zaakcentować, że bardzo skomplikowany i wieloaspektowy system informacji i danych zebranych w wyniku przeprowadzonego badania został przedstawiony w sposób uporządkowany, a na końcu rozdziału pojawiła się część zatytułowana ‘Jak rozwija się kompetencja kolokacyjna - podsumowanie’.

Wyniki tego szeroko zakrojonego badania są interesujące, nie są jednak w mojej ocenie jednoznacznie reprezentatywne, dokumentują jedynie przebieg pracy dydaktycznej i jej wyniki na wybranych zajęciach akademickich. Kontekst badania zarysowany jest bardzo szeroko – Badaczka dyskutuje jednocześnie wiele kwestii i problemów dotyczących nauki słownictwa w ogóle. Ponadto mamy tu do czynienia z ogromną ilością czynników determinujących proces dydaktyczny i badawczy – nie bez znaczenia jest chociażby fakt, iż

¹ W tym miejscu chciałam podać przedział czasowy przeprowadzonego badania, informacji na ten temat nie znalazłam jednak w monografii.

uczący się uczestniczą równolegle w innych zajęciach Pnjn, na których również rozwijają swoje kompetencje językowe, o zajęciach kierunkowych – językoznawczych i innych germanistycznych nie wspominając. Nasuwa się również pytanie, czy w sytuacji tak sformułowanego celu badań (badanie rozwoju kompetencji kolokacyjnej przy zastosowaniu metod pracy ukierunkowanych na formę jednostek leksykalnych) nie należałoby włączyć do badania grupy kontrolnej (nauczanej bez zastosowania metod pracy ukierunkowanych na formę jednostek leksykalnych). Wnioski badania są po części nieco trywialne, nasuwają również metodologiczne wątpliwości, np. odnośnie do formułowania hipotezy po przeprowadzeniu badań: *W oparciu o wyniki badania można postawić hipotezę (do weryfikacji), że dla rozwoju kompetencji kolokacyjnej ważne jest eksplicytnie zajmowanie się kolokacjami na lekcji języka obcego, a więc z jednej strony omówienie ich jako zjawiska językowego i wskazanie na ich formę, z drugiej zaś uświadomienie ich znaczenia w nauce słownictwa.* (cyt. z autoreferatu).

Kolejny rozdział szósty (s. 457-464) *Schlusswort und Ausblick* zawiera podsumowanie treści książki oraz listę postulatów, zaleceń i dezyderatów skierowanych do badaczy zajmujących się kompetencją kolokacyjną.

Podsumowując mogę stwierdzić, że mimo różnego rodzaju zastrzeżeń oceniam rozprawę dr Joanny Targońskiej pozytywnie. Do jej zalet należą: interdyscyplinarne podejście, prowadzące do syntezy badań językoznawczych i glottodydaktycznych oraz wnikliwe potraktowanie literatury przedmiotu. Na pochwałę zasługuje również sprawność w posługiwaniu się językiem nauki i językiem dyscypliny. Do mankamentów zaliczam: nieklarowny, zbyt szeroki i dygresyjny wywód rozprawy, błędy interpretacyjne, dużą ilość autocytowań, włączenie do rozprawy fragmentów tekstów już opublikowanych (dorobek w części artykułowej). Zalety rozprawy przewyższają jednak wymienione mankamenty. Jako podstawa o nadanie stopnia doktora habilitowanego rozprawa spełnia wymogi ustawy.

V. Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich

Habilitantka jako pracownik naukowo-dydaktyczny w Katedrze Języka Niemieckiego na UWM w Olsztynie od wielu lat aktywnie uczestniczy w procesie dydaktycznym i może poszczycić się dużym dorobkiem dydaktycznym i organizacyjnym. W minionych latach prowadziła oprócz Praktycznej nauki języka niemieckiego zajęcia z bloku glottodydaktycznego, jak też Metodologię badań językoznawczych i Wprowadzenie do frazeologii. Dwukrotnie prowadziła seminarium magisterskie (wypromowała 26 magistrów), wielokrotnie recenzowała prace licencjackie i magisterskie. Jedną z prac napisanych pod jej opieką uzyskała nagrodę Dziekana Wydziału Humanistycznego. Jako doświadczony i wszechstronny dydaktyk uczestniczy w pracach różnych zespołów zajmujących się m.in. pracą programową oraz jakością kształcenia w rodzimej jednostce. Jest aktywna również organizacyjnie (działalność w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych). Na szczególne wyróżnienie zasługuje jej działalność popularyzatorska (liczne wykłady, warsztaty, lekcje otwarte, a nawet wernisaże). Nadmienić należy, że wszystkie te działania nawiązują do zainteresowań naukowych, jak i działalności dydaktycznej Habilitantki.

Podsumowując stwierdzam, że moja ocena zaangażowania naukowego i akademickiego dr Joanny Targońskiej wypada pozytywnie. Uczestnictwo w licznych stażach naukowych, w

projekcie naukowym, w konferencjach naukowych, przejmowanie akademickich obowiązków organizacyjnych tworzą pozytywną charakterystykę naukowego obrazu Habilitantki. Ocena ta dopełnia w całej rozciągłości ocenę sformułowaną w poprzednich punktach.

VI. Konkluzja

Uwzględniając całościowy dorobek naukowy, wartość przedstawionego osiągnięcia, wkład dr Joanny Targońskiej w rozwój reprezentowanej dyscypliny naukowej, jak i zaangażowanie w działania dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie, uważam, że zostały spełnione wymogi, określone w art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dn. 20 lipca 2018 r. (Dz. U. 2018, poz. 1668), stanowiące podstawę do nadania Jej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie językoznawstwo.

Landau, dn. 10.05.2022 r.

Magdalena Thien